

ת"פ 24241/10/10 - מדינת ישראל נגד מאיר גרברז גובר

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 24241-10-10 מדינת ישראל נ' גובר

בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאיר גרברז גובר

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נועה חסיד

ב"כ הנאשם עו"ד נדב שחם

הנאשם בעצמו

גזר דין

לאחר ניהול הליך של הוכחות הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפה סתם ובעבירה של איומים.

העובדות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ותמציתן כי הנאשם השכיר למתלונן יחידת דיור במתחם חצריו ובמהלך תקופת השכירות נתגלעו בין השניים סכסוכים שונים אודות הזכות למעבר בקרקע, תשלומים ועוד וחלקם אף הגיעו אל הערכאות.

בתאריך 29/10/08 עת יצא הנאשם מביתו בשעת ערב ליטול עיתון מפתח המתח הוא הבחין בטכנאי שהגיע לתקן את דוד המים שהיה בשימוש של המתלונן - שוכר יחידת הדיור. הוא צעק עליו ודרש כי יעזוב את המקום ואף דחף אותו ואחז בחולצתו ומשך אותו. עוד איים על הטכנאי באומרו לו כי לו היה נשק בידו היה עושה בו שימוש. אותה עת, עמד הטכנאי מחוץ ליחידת הדיור, בסמוך לדוד אותו תיקן ובסמוך לחלון יחידת הדיור. המתלונן עצמו הביט בנעשה מבעד לחלון.

הנאשם סגר את תריסי החלון על ידו של המתלונן.

התביעה ציינה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו והם זכות המתלוננים לבטחונם ושלמות גופם. לטעמה של התביעה מדובר בפגיעה מהותית שכן מדובר בתקיפתם ללא כל סיבה ועל כן יש לראות זאת בחומרה, שכן יש למגר תופעה זו של אלימות.

עוד ציינה כי הנאשם לא נטל אחריות על המעשים.

התביעה ערה לגילו של הנאשם ולמחלתו, כפי שיפורט להלן, ברם ציינה כי לא היה בכך כדי למנוע אותו מביצוע העבירות. עם זאת, ציינה כי יש לייחס משקל לחלופי הזמן ולתעודות הרפואיות בדבר מצבו הרפואי של הנאשם וכי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי ועל כן עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה לצד צו של"צ בהיקף של 80 שעות, קנס ופיצוי למתלוננים.

התביעה שהיתה ערה לטיעוניו הצפויים של ב"כ הנאשם ציינה כי לטעמה אין מקום להורות על ביטול ההרשעה במקרה זה בשל העבירות עצמן ובשל כך שלא הוכחו, על אף היות הנאשם עורך דין, כי יהיה בכך כדי לשלול ממנו את העיסוק במקצועו.

ב"כ הנאשם עתר לבטל את הרשעתו של הנאשם. לטעמו עומד מקרה זה במבחנים שנקבעו בהלכת כתב, מבחינת סוג העבירה, היותה עבירה ראשונה, נסיבותיה, מידת הפגיעה באחרים ובעיקר בפגיעה העתידית שתהיה בהרשעה בעתידו של הנאשם.

ברי, כך טען ב"כ הנאשם כי מדובר בכישלון חד פעמי ובאירוע נקודתי.

עוד טען כי לא ניתן לשלול את האפשרות כי יינקטו נגד הנאשם בעקבות הרשעה הליכים בלשכת עורכי הדין ורישיונו ייפגע. כתימוכין לטיעוניו כי יש במקרה כזה, בו יכולה הרשעה לפגוע בעתידו התעסוקתי של נאשם, להימנע מהרשעה, הציג ב"כ הנאשם אסופת פסקי דין.

ב"כ הנאשם הוסיף אף לענין נסיבות ביצוע העבירה כי לא מדובר היה במעשה מתוכנן ואף באיומים ובאלימות ברף התחתון ועל כן לא תהיה פגיעה באינטרס הציבורי באי הרשעתו של הנאשם. עוד הוסיף ב"כ הנאשם וציין כי המתלונן עזב את המושכר וכיום יש נתק בין השניים. הנאשם סבל מעינוי דין מתמשך.

ב"כ הנאשם תאר את הנאשם כ"מלח הארץ" נשוי ואב לשלושה ילדים, אשר שירת בצה"ל והשתתף במלחמות ישראל. סובל ממחלת ניוון שרירים חשוכת מרפא ונכה ב-100% על כל ההשלכות שיש לכך.

על כן, עתר ב"כ הנאשם לבטל את הרשעתו של הנאשם.

בהלכת כתב נקבעו המבחנים בהם לא יורשע נאשם, או תבוטל הרשעתו והם שניים: האחד כי אי ההרשעה לא תפגע באינטרסים הציבוריים והאחר כי הרשעה תפגע באופן ממשי בעתידו ובשיקומו של הנאשם.

בעקבות הלכה זו ניתנו החלטות רבות נוספות של ביהמ"ש העליון וכך קבע בית המשפט העליון בענין זה ב-
ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין:

"סעיף 192 א לחוק סדר הדין הפלילי מסמין את בית המשפט שהרשע נאשם לבטל את ההרשעה במסגרת
גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. סעיף 71א(ב) לחוק העונשין
מסמין את בית המשפט, אשר מצא כי הנאשם ביצע העבירה, ליתן צו לביצוע עבודות שירות לתועלת הציבור
בלא הרשעה. חלופה עונשית זו מופעלת במשורה, שכן הכלל הרחב הוא כי מקום בו הוכחה אשמתו של אדם,
יש, בדרך כלל, להרשיעו בדין. תכליתו של העיקרון הנוהג נהירה על פניה: הרשעתו של מי שעבר עבירה
פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך
הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה
בהחלת ההליך הפלילי (ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד (3) 682, 684; ע"פ 2669/00 מדינת
ישראל נ' פלונים, פ"ד (3) 685, 687). ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב
חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיה מגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות
למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך
הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות
לבקרים, מהרשעה פלילית אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות
הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את
המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת.

עם זאת, המשפט מניח כי רקמת החיים האנושיים, בהשתקפותה בהליך הפלילי, מולידה מצבים קיצוניים
שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים
חריגים ומיוחדים, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם
האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה, נתון בידי בית המשפט
הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין. בהכרעה בעניין זה נדרש איזון שיקולים,
המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראייה כוללת, נשקל, מן הצד
האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם
ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה
יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו,
ובניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו, והנזק הצפוי לו מהרשעה.
באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות,
חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין".

(ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד (3) 685. ראו גם ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל,
פ"ד (3) 337; ע"פ 3301/06 ביטי נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(4)1000; ע"פ 7211/04 מדינת ישראל
נ' פלונים, תק-על 2006(1)3685; פרשת שמש, לעיל).

בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין

עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מצד אחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות והמסר הציבורי המתחייב מהן. מצד שני, יש לתת את הדעת לנסיבות אישיות שונות הקשורות בנאשם - גיל, עבר קודם, - אם נורמטיבי אם לאו, נתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי, והשפעת ההרשעה על סיכויי שיקומו. מעבר לכל אלה, יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי.

על כן - כאשר יבוא בית המשפט לשקול האם להחיל את החריג לכלל כי יש להרשיע נאשם בדינו הוא ישקול במכלול השיקולים מעבר לשיקול השיקומי ונסיבותיו האישיות של הנאשם, גם שיקולי ענישה אחרים, בכללם שיקולי הרתעה ואת האינטרס הציבורי.

על מעשי אלימות לכשעצמם אמרו בתי המשפט על ערכאותיהם השונות את דבריהם לא אחת. וראה למשל ב - ת"פ (מחוזי ב"ש) 8114/07 אבו רמד נ. מ"י:

"חומרת העבירה ותוצאותיה והצורך להילחם בתופעת האלימות שפשטה בקרבנו, המחייבת ענישה מחמירה, אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה במקרה זה."

די היה בכך ובקביעה זו, בהיותם של המבחנים לאי הרשעה מצטברים, כדי להביא לדחיית הטענה בדבר ביטול הרשעתו של הנאשם ואולם לאור הטענות שהועלו, אדון גם בהשפעת ההרשעה על עיסוקו של הנאשם.

הנאשם הוא עורך דין ואכן ישנה אפשרות כי בעקבות הרשעה של עורך דין בעבירה פלילית יינקטו נגדו הליכים גם בלשכת עורכי הדין ועם זאת אין כל וודאות, או אף סבירות גבוהה כי בשל כך יישלל רישיונו ואף לא הוצגה כל תשתית ראייתית באשר לכך.

ובבית המשפט העליון נקבע בסוגיה זו:

"לא ניתן להימנע מהרשעה רק על מנת ש[המבקש] יוכל לעסוק במקצוע המציב משוכות אתיות למבקשים לעסוק בו. משוכות אלה נועדו להגן על הציבור ולשמור על צביונו של המקצוע וטוהר מידותיו. קיומן של משוכות כאלה אינו נימוק לאי הרשעה"

(רע"פ 6137/06 מיכאל זיס נ' מדינת ישראל, שם נדון רופא בפלילים בשל סיוע לזיוף שטר).

וכך גם ברע"פ 6268/12 אושרה החלטה בדבר הרשעתו של נאשם נעדר עבר פלילי, במצב רפואי לא קל,

אשר מזה שלושים שנה הינו נהג מונית ועתיד לאבד רישיונו בשל הרשעתו בעבירות של איום כלפי פקח אשר רשם נגדו דו"ח, שכן נקבע כי אינטרס ציבורי ראשון במעלה הוא להגן על הפקח בעת מילוי עבודתו.

כך נקבע גם ברע"פ 5579/10 קריה נ. מ"י:

"האינטרס האישי של המבקש נסוג מפני האינטרס הציבורי במקרה הנוכחי. המעשים בהם הודה המבקש הם חמורים ביותר ומבטאים זלזול בוטה וקשה בנציגי החוק".

מדובר היה באותו מקרה במי שעסק זמן רב בחינוך ועיסוקו ייפגע עקב כך והוא הורשע בעבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר.

הנה כי כן, על פי הלכות בית המשפט העליון, אין בעיסוק העתיד להיפגע בשל מהותו המחייב התנהגות אתית מסוימת או תנאי רישוי מסויימים כדי להביא להימנעות מהרשעה בשל כך, כאשר האינטרס הציבורי מחייב אחרת.

ומעבר לכך וכאמור לעיל, יש אף להוכיח פגיעה קונקרטית ועכשווית וכזאת לא הוכח בענייננו.

על כן - הבקשה לביטול הרשעתו של הנאשם נדחית.

ובאשר לענישה שיש לגזור על הנאשם.

מעבר לאינטרסים הציבוריים שנמנו לעיל ואי נטילת האחריות על ידי הנאשם ואי הפנמת חומרת המעשים, הרי שמדובר בנאשם יליד שנת 1949, החולה במחלה קשה, ההולכת ומחמירה עם הזמן. נאשם נעדר עבר פלילי אשר עד כה לא הסתבך עם החוק במאומה.

מתוך שהתחשבתי בחלופי הזמן הרב שעבר מאז ביצוע העבירה ומתוך התחשבות במצבו הרפואי של הנאשם, אני גוזרת עליו כדלקמן -

חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות או איומים.

קנס בסכום של ₪ 1,500 או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד יום 15/4/15.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי לכל אחד מהמתלוננים: אייל צדקיה ולוי פאריב בסכום של 1,000 ₪. הסכום הכולל של הפיצויים בסך 2,000 ₪, יופקד בקופת ביהמ"ש לטובת המתלוננים ב- 4 תשלומים חודשיים ורצופים שהראשון בהם ביום 15/5/15 והבא אחריו בכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ג אדר תשע"ה, 04 מרץ 2015, במעמד הצדדים.